

La fada de les tenebres

Un relat de: [Rubba Bertanero](#)

Era sortir de treballar i seguir el camí que el portava fins al seu refugi, Cada tarda s' assentava en el mateix racó del bar, al final de la barra, a la mateixa cadira. Cada tarda des dels darrers tres anys.

No podia arribar a casa seva abans de les set de la tarda. Sabia que ,si hi anava abans, tindria una sorpresa com la que va tenir aquell dia que, a la feina ,el van deixar plegar més d'hora perquè no hi havien comandes. No volia tornar a passar aquell mal tràngol. Des de llavors la seva hora d' arribar a casa eren les set de la tarda. Era la seva condemna, havia de respectar aquell horari que s' havia autoimposat tot enganyant a la seva dona.

Quan entrava per la porta, el Genís, el cambrer del seu refugi ja li tenia preparat el de cada dia. Dos gots de tubs plens de la cervessa negra que, a ell li agradaven tant. Entraven ràpids,i, llavors, repetia ronda tot donant un cop amb el palmell de la mà a sobre de la barra. En acabar el tercer got, li entrava una mena de letargia. És quan se li apareixia ella al fons del got, la fada de les tenebres, tot recriminant-li la seva actitud, la seva cobardia, la seva esclavitut a una dona que ja no l'estimava,i, que el tenia als seus peus com si l'hagués lligat amb una cadena.

Quan començava el quart got, la fada ja desapareixia, i s' oblidava de les paraules que li rebotien a la consciència.Les veritats couen, però l' alcohol les dissipava i l'ajudava a no pensar-hi, el mateix alcohol que li feia aparèixer la fada, la feia també desaparèixer. Anava depressa a acabar el got, les set eren ben a prop, i l'altre ja no hi seria a casa. Hauria marxat de veure's amb la seva dona. I li feia mal.

Però, la fada no sabia que, mentre arribés a les set, tindria pagada la llum, el gas i el lloguer del pis, i la dona contenta. Encara que la felicitat li portés el propietari del pis, que els hi havia llogat, i que com si fos una adicció arribava cada tarda, de cinc a set.